

Sygn. akt II Ca 456/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Mariusz Broda**

Sędziowie: **SSO Elżbieta Ciesielska (spr.)**

SSR del. Małgorzata Wojciechowska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Agnieszka Baran

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 września 2017 r. w K.

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko K. S. i D. S. (1)

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach

z dnia 3 lutego 2017 r., sygn. akt III RC 307/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III (trzecim) w ten sposób, że pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci ugody sądowej zawartej w dniu

22 października 2013 roku przed Sądem Rejonowym w Starachowicach w sprawie

III RC 328/13, opatrzonej klauzulą wykonalności 4 listopada 2013 roku, w części dotyczącej świadczeń alimentacyjnych od R. S. na rzecz D. S. (1) za miesiąc styczeń 2016 roku co do kwoty 460 (czterysta sześćdziesiąt) złotych, za miesiąc luty 2016 roku co do kwoty 500 (pięćset) złotych, za miesiąc marzec 2016 roku co do kwoty 500 (pięćset) złotych i za miesiąc maj 2016 roku co do kwoty 700 (siedemset) złotych; w pozostałym zakresie powództwo przeciwko D. S. (1) oddala;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. odstępuje od obciążania K. S. kosztami postępowania apelacyjnego;

IV. zasądza od R. S. na rzecz D. S. (1) koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 175,50 (sto siedemdziesiąt pięć 50/100) złotych.

II Ca 456/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2017r. Sąd Rejonowy w Starachowicach

- w punkcie I (pierwszym) pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci prawomocnej ugody zawartej 22 października 2013r. przed Sądem Rejonowym w Starachowicach w sprawie oznaczonej sygn. III RC 328/13, opatrzonej klauzulą wykonalności dnia 4 listopada 2013r. w części dotyczącej świadczenia alimentów przez R. S. na rzecz małoletniej K. S. w kwocie po 700zł. miesięcznie, za okres od 1 stycznia 2016r. do 31 maja 2016r.;

- w punkcie II (drugim) odstąpił od obciążania K. S. kosztami sądowymi, od uiszczenia których powód był zwolniony;
- w punkcie III (trzecim) pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci prawomocnej ugody zawartej 22 października 2013r. przed Sądem Rejonowym w Starachowicach w sprawie oznaczonej sygn. III RC 328/13, opatrzonej klauzulą wykonalności dnia 4 listopada 2013r. w części dotyczącej świadczenia alimentów przez R. S. na rzecz D. S. (1) w kwocie po 700zł. miesięcznie, za okres od 1 stycznia 2016r. do 31 maja 2016r.;
- w punkcie IV (czwartym) odstąpił od obciążania D. S. (1) kosztami sądowymi, od uiszczenia których powód był zwolniony.

Rozstrzygnięcie swoje Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W sprawie III RC 328/13 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Starachowicach z powództwa między innymi D. S. (1) i K. S. przeciwko ojcu R. S., w dniu 22 października 2013r. pomiędzy tymi stronami doszło do zawarcia ugody, mocą której R. S. zobowiązał się do uiszczania na rzecz każdego z tych dzieci alimentów w wysokości po 700zł miesięcznie , począwszy od 1 października 2013r. , płatnych do 15-go każdego miesiąca wraz z odsetkami w wysokości ustawowej na wypadek uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat. Z oświadczenia R. S. wynikało wówczas, iż nie mieszka on z żoną i dziećmi, gdyż wyprowadził się ze wspólnego mieszkania.

Sąd ustalił nadto, że przyczyną zainicjowania sprawy III RC 328/13 było wyprowadzenie się w 2013r. przez R. S. na kilka miesięcy z domu i niełożenie w tym okresie na utrzymanie dzieci. Po zakończeniu postępowania w wyżej wskazanej sprawie R. S. ponownie zamieszkał z rodziną we wspólnym mieszkaniu i pozostawał z nią we wspólnym gospodarstwie domowym. Wówczas posiadał z żoną jedno wspólne konto i razem utrzymywali rodzinę, w tym także syna D..

Od 2014r. powód i jego żona posiadali jednak odrębne rachunki bankowe, na które wpływały ich wynagrodzenia. Przy czym na rachunek A. S. dodatkowo powód przełał kwotę 10 000zł. jaką uzyskał z zakładu pracy z koleżeńkiej kasy oszczędnościowo – pożyczkowej, a także w lutym 2016r. kwotę 3000zł. z tytułu (...), którą następnie A. S. przeznaczyła na potrzeby rodziny. Nadto A. S. mogła korzystać z rachunku powoda , gdyż miała pełny dostęp do kart .

Od 2014r. małżonkowie S. zajmowali także we wspólnym mieszkaniu odrębne pokoje, co stanowiło wyraz ich separacji faktycznej, która według porozumienia małżonków S. polegała na pozostawaniu we wspólnym mieszkaniu lecz w osobnych pokojach i podziale pomiędzy sobą obowiązków w zakresie utrzymania rodziny. A. S. zajmowała się robieniem zakupów przeznaczonych dla całej rodziny, w tym powoda i prowadziła wspólne ich gospodarstwo domowe. R. S. zaś opłacał wszystkie rachunki za media oraz za telefony: stacjonarny i komórkowe , w tym także syna D.. Zajmował się paleniem w piecu, porządkami i remontami ; np. w lutym 2016r. przeprowadził remont jednego z pokoi. Ponadto w kwietniu 2016r. za kwotę 2000zł. zakupił węgiel na następny sezon grzewczy.

Obiady były wspólne. Rodzina wspólnie spędzała także święta i wolny czas.

W tym okresie A. S. zatrudniona była jako pracownik socjalny i uzyskiwała wynagrodzenie w kwocie 1500zł. Nadto wygrała 30 000zł, które przeznaczyła na wykup od siostry udziałów w nieruchomości, na której znajduje się mieszkanie stron.

R. S. natomiast uzyskiwał wynagrodzenie za pracę w wysokości 3450zł oraz 400zł z tytułu pełnienia obowiązków kuratora społecznego.

Sąd Rejonowy ustalił również, iż w okresie objętym sporem tj. od 1 stycznia 2016r. do 31 maja 2016r. pozwana K. S. była uczennicą II (drugiej) klasy gimnazjum. Gdy miała potrzebę zrobienia jakichś zakupów np. ubrań, to zgłaszała je powodowi, który je finansował.

Co do pozwanego D. S. (1) to Sąd ustalił, że po rozpoczęciu w 2013r. studiów w L. rzadko przebywał w domu; zwykle z okazji świąt i wakacji. W tym okresie powód przelewał mu środki w kwocie po 1000zł. miesięcznie. Jednak

po uzyskaniu przez pozwanego kredytu studenckiego małżonkowie S. podjęli wspólną decyzję, iż ojciec będzie mu przysyłał niższe wpłaty. D. S. (1) nie miał z tego tytułu wobec ojca żadnych roszczeń. Gdy brakowało mu pieniędzy zwracał się o nie albo do ojca albo do matki o ich uzupełnienie. Nie było sytuacji aby ojciec nie zrealizował takiej prośby. W okresie od 1 stycznia do 31 maja 2016r. jeden raz poprosił ojca o uzupełnienie wpłaty i otrzymał wówczas w dniu 30 stycznia 2016r. dodatkowo 60 zł.

Sąd ustalił nadto, iż do początku maja 2016r. powód pozostawał z żoną A. S. oraz z dziećmi we wspólnym gospodarstwie domowym, po czym ponownie wyprowadził się ze wspólnego mieszkania. W tej sytuacji A. S. zażądała ażeby zapłacił on alimenty na dzieci w wysokości określonej ugodą zawartą w dniu 22 października 2013r. w sprawie III RC 328/12, a R. S. dokonał w związku z tym w dniach 2 i 4 maja 2016r. przelewów świadczeń alimentacyjnych za miesiąc maj w pełnej wysokości.

Sąd ustalił dodatkowo, że o wydanie tytułu wykonawczego w postaci wyżej wskazanej ugody A. S. wystąpiła do Sądu w dniu 19 kwietnia 2016r., a następnie jako przedstawicielka ustawowa małoletniej córki K. i pełnomocnik syna D. w dniu 6 maja 2016r. skierowała do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Starachowicach A. K. wniosek o wszczęcie przeciwko R. S. egzekucji bieżących świadczeń alimentacyjnych za okres od maja 2016r. oraz alimentów zaległych za okres od stycznia do kwietnia 2016r.

Do chwili wydania przez Sąd Rejonowy wyroku w niniejszej sprawie, w toku egzekucji nie zostały wyegzekwowane świadczenia za okres objęty pozwem tj. od 1 stycznia 2016r. do 31 maja 2016r. , a pomimo wyjaśnień złożonych u Komornika przez R. S., A. S. nadal popiera wniosek o ich wyegzekwowanie.

Sąd Rejonowy zaznaczył także, iż w czerwcu 2016r. K. S. i D. S. (1) wystąpili przeciwko R. S. z powództwem o podwyższenie alimentów, zaś R. S. z powództwem o obniżenie zasądzonych od niego alimentów. Ostatecznie wyrokiem z dnia 21 października 2016r (aktualnie już prawomocnym) wydanym w sprawie III RC 50/16 , Sąd oddalił powództwo R. S. o obniżenie alimentów i K. S. o podwyższenie alimentów, a podwyższył do 850zł. miesięcznie świadczenie alimentacyjne zasądzone na rzecz D. S. (1).

W świetle powyższych ustaleń, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż powód do czasu wyprowadzenia się z domu w pełni wywiązał się z ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego poprzez ponoszenie kosztów utrzymania rodziny. Prezentując takie stanowisko Sąd przywołał przepis art. 840 par. 1 pkt. 2 k.p.c. i wskazał, że w jego ocenie, znajdującej potwierdzenie w stanowisku Sądu Najwyższego zaprezentowanym w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 maja 2011r. I CSK 486/10 , czy uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 21 października 2016r. II Ca 950/16, spełnienie świadczenia alimentacyjnego polega nie tylko na spełnieniu świadczenia w formie skonkretyzowanej w przedmiotowym tytule , ale również na przyczynianiu się do zaspokajania potrzeb rodziny w sposób określony w art. 27 k.r.o. O tym , iż taką formę spełniania obowiązku akceptowali uprawnieni do świadczenia alimentacyjnego, zdaniem Sądu Rejonowego świadczy fakt, iż do czasu wyprowadzenia się z domu R. S. nie podejmowali czynności zmierzających do egzekwowania od niego tego obowiązku. Podjęcie zaś takich działań w początkach maja 2016r. świadczy w ocenie Sądu Rejonowego, że z chwilą tej wyprowadzki zmiana uległa sytuacja materialna pozwanych, czego przyczyną było zaprzestanie przez R. S. łóżenia na utrzymanie rodziny. Bowiem jak wskazała A. S. nie była ona w stanie pokryć nawet podstawowych kosztów utrzymania siebie i dzieci. Taka sytuacja w ocenie Sądu I instancji jednoznacznie świadczy o tym, że gdyby powód niełożył na pokrycie tych kosztów w latach 2013- kwiecień 2016, to także we wcześniejszym okresie dochody A. S. nie byłyby dostatecznymi do utrzymania jej i dzieci. Ustalone okoliczności w pełni zdaniem Sądu Rejonowego uzasadniały stwierdzenie, że aż do początku maja 2016r. pomimo licznych nieporozumień małżeńskich A. i R. S. prowadzili wspólne gospodarstwo domowe, wspólnie przy tym decydując o wydatkach i wspólnie je finansując. W ten sam sposób utrzymywali pozwanych, a D. S. (1) uznawał się za zaspokojonego w swych roszczeniach alimentacyjnych. Tym bardziej , iż w okresie od stycznia 2016r. do kwietnia 2016r. powód przelał bezpośrednio na rachunek syna kwotę 1960zł. podczas, gdy nominalnie wysokość jego zobowiązań alimentacyjnych względem pozwanego wynosiła 2 800zł. Poza tym powód co miesiąc opłacał rachunki za telefon pozwanego, a ten ostatni korzystał także z wyżywienia przygotowywanego przez matkę z produktów kupowanych również ze środków przelanych jej przez powoda.

Jeśli chodzi natomiast o realizację obowiązku względem pozwanej, to w ocenie Sądu Rejonowego polegała ona na utrzymywaniu mieszkania, w którym przebywała małoletnia pozwana, dokonywaniu na jej rzecz zakupów w tym odzieżowych. W maju zaś powód wypełnił swój obowiązek alimentacyjny poprzez wpłaty gotówkowe w pełnej wysokości.

Ostatecznie Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż powód wywiązał się z ciążącego na nim w okresie od stycznia do maja 2016r. obowiązku alimentacyjnego objętego opisanym w pozwie tytułem wykonawczym. W związku z tym uznając, iż zaistniały przesłanki przewidziane w art. 840 par. 1 ust. 2 k.p.c. pozbawił ten tytuł wykonawczy wykonalność w stosunku do obydwójgu pozwanych w części dotyczącej świadczeń za okres od 1 stycznia 2016r do 31 maja 2016r.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiedli obydwójce pozwani zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku polegający na sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wnioskowaniu, że powód wraz z pozwanymi oraz swoją żoną w okresie od 1 stycznia 2016r. do 31 maja 2016r. prowadzili wspólnie gospodarstwo domowe, orazłożył na utrzymanie pozwanych podczas gdy powód mieszkał jedynie w domu na zasadzie porozumienia ze swoją żoną A. S., natomiast kwoty przeznaczane na rachunek i opłaty stanowiły warunek zamieszkiwania w domu rodzinnym i w żadnym razie nie stanowiły ekwiwalentu w zakresie przyczyniania się przez powoda do utrzymania pozwanych;

2. Błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku polegający na sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wnioskowaniu, że kwotę 10 000zł, oraz kwotę 3000zł, które pozwany przelał na konto A. S. należy uznać za kwoty, które powódłożył na utrzymanie dzieci, podczas gdy pieniądze te stanowiły część wspólnych oszczędności powoda oraz A. S., związanych ze wspólnością majątkową małżeńską i nie mogły stanowić ekwiwalentu zobowiązań alimentacyjnych powoda względem jego dzieci;

3. Sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które to mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a to:

- art. 328 par. 2 k.p.c. w zw. z art. 233 par.1 k.p.c. przez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego w konsekwencji wyciągnięcie niewłaściwych wniosków, a mianowicie: a) niezasadnego przyjęcia, że powódłożył w okresie objętym powództwem na utrzymanie pozwanych, a wskazują na to przelewy załączone do pozwu w sytuacji gdy regulowanie rachunków przez pozwanego było warunkiem jego zamieszkiwania w domu rodzinnym; b) niezasadnego, sprzecznego z materiałem dowodowym przyjęcia, że strony zgodnie przyznały, że nie prowadziły aż do maja 2016r. osobnych gospodarstw domowych, w sytuacji gdy zeznań A. S. oraz pozwanego w sposób jednoznaczny wynika, iż płacenie przez powoda rachunków było elementem uzgodnień R. S. i A. S., i było warunkiem pozostawania R. S. w domu.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniesli o:

1. Zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości,
2. Zwolnienie pozwanych od opłaty od apelacji w całości;
3. Zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje według norm przepisanych.

SĄD (...):

Apelacja w części odnoszącej się do orzeczenia skierowanego przeciwko D. S. (1), a zatem w istocie apelacja D. S. (1) okazała się częściowo uzasadniona i jako taka doprowadziła do zmiany zaskarżonego orzeczenia zawartego w punkcie III (trzecim).

W pozostałym zakresie apelacja D. S. (1), jak i w całości apelacja odnosząca się do rozstrzygnięcia w zakresie powództwa skierowanego do K. S. okazała się nieuzasadniona.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do częściowo uzasadnionej apelacji D. S. (1) stwierdzić należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do uznania, że w okresie objętym pozwem R. S. pozostawał we wspólnym gospodarstwie domowym z synem D., który w związku ze studiowaniem w L. tam zamieszkiwał. Tam też na co dzień prowadził swoje gospodarstwo domowe, rzadko przyjeżdżając do domu rodzinnego.

Nie negując w tym miejscu ustaleń Sądu Rejonowego, co do prowadzenia przez powoda wspólnego gospodarstwa z A. S. i pozwaną K. S. oraz partycypowania przez niego w kosztach utrzymania rodziny, zgodnie z poczynionymi ustaleniami Sąd II instancji stwierdza, iż wydatki te i udział w zaspokajaniu potrzeb rodziny wspólnie w tym okresie zamieszkującej, nie był równoznaczny z realizacją obowiązku dostarczania środków utrzymania pozwanemu, który mieszkał w tym okresie poza domem rodzinnym, zatem nie był beneficjentem dóbr, za które opłaty regulował powód, poza opłatą abonamentu telefonicznego, z którego korzystał w okresie objętym sporem pozwany. A skoro tak to opierając się na dowodach w postaci przelewów złożonych w aktach na kartach 20, 24, 25, 26 i 28, oraz na zeznaniach pozwanego D. S. (1) jak i powoda stwierdzić należało zdaniem Sądu Okręgowego, iż R. S. w okresie objętym pozwem, z obowiązku alimentacyjnych względem syna D. wywiązał się jedynie częściowo. A w szczególności w odniesieniu do świadczenia należnego za: miesiąc styczeń co do kwoty 460zł, miesiąc luty co do kwoty 500zł, miesiąc marzec co do kwoty 500zł i miesiąc maj co do kwoty 700zł. W pozostałym zaś zakresie świadczenia te nie zostały spełnione. W konsekwencji zatem w ocenie Sądu II instancji brak było podstaw do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci prawomocnej ugody zawartej dnia 22 października 2013r. przed Sądem Rejonowym w Starachowicach pod sygn. III RC 328/13 w części dotyczącej świadczenia alimentów na rzecz D. S. (1) za okres od 1 stycznia 2016r. do 31 maja 2016r. w całości tj. co do pełnej wysokości świadczenia, jak uczynił to Sąd Rejonowy. A skoro tak, to uwzględniając częściowo zarzuty apelacji pozwanego D. S. (1) należało zmienić zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w punkcie trzecim w ten sposób, że pozbawić wyżej wskazany tytuł wykonawczy wykonalności w części dotyczącej świadczenia alimentacyjnego od R. S. na rzecz D. S. (1) za miesiąc styczeń co do kwoty 460zł, miesiąc luty co do kwoty 500zł, miesiąc marzec co do kwoty 500zł i miesiąc maj co do kwoty 700zł., w pozostałym zaś zakresie apelację dotyczącą rozstrzygnięcia skierowanego do D. S. (1) jako nieuzasadnioną oddalić.

Co do apelacji odnoszącej się do rozstrzygnięcia powództwa skierowanego przeciwko K. S., zatem w istocie apelacji tej pozwanej, to jak wskazano powyżej Sąd Okręgowy nie podzielił wywodów apelacji uznając je za polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji i trafnie wydanym orzeczeniem.

W odniesieniu do tego rozstrzygnięcia Sąd II instancji jak zasygnalizowano powyżej w pełni podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy stwierdzając, iż opierają się one na prawidłowo ocenionym materiale dowodowym, a tym samym wbrew wywodom apelacji nie są wynikiem naruszenia przepisów art. 328 par. 2 k.p.c. w zw. z art. 233 par. 1 k.p.c. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Jeżeli z tego materiału sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów o jakiej mowa w art. 233 par. 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 września 2002r II CKN 817/00). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 par. 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie przyznając im te przymioty. Temu zadaniu jednak apelujący

nie sprostął, polemizując jedynie z ocenami dokonanymi przez Sąd Rejonowy i opartymi na tych ocenach ustaleniach. Podkreślić należy, iż Sąd omówił przyczyny, dla których tylko częściowo uznał za wiarygodne zeznania przedstawicielki ustawowej K. S. oraz wskazał jakie wnioski wyciągnął interpretując pozostały, zgromadzony materiał dowodowy. Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne ustalenia i wnioski Sądu Rejonowego w zakresie wywiązywania się przez R. S. w okresie od 1 stycznia 2016r. do maja 2016r. z obowiązku łożenia na utrzymanie córki poprzez przyczynianie się do potrzeb rodziny w sposób określony przez art. 27 k.r. o. , które są zgodne z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania.

Reasumując poczynione wywody i oceny, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż na częściowe uwzględnienie zasługiwała apelacja odnosząca się do zawartego w punkcie III rozstrzygnięcia przeciwko D. S. (1) w sposób opisany powyżej, o czym orzekł na podstawie art. 386 par. 1 k.p.c., w pozostałym zaś zakresie apelację dotyczącą rozstrzygnięcia skierowanego do D. S. (2), jak i w całości apelację odnoszącą się do orzeczenia skierowanego przeciwko K. S. jako nieuzasadnione oddalił o czym orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy oparł w stosunku do małoletniej K. S. przegrywającej i ten etap postępowania na podstawie art. 102 k.p.c., zaś w stosunku do D. S. (1) i R. S. na podstawie art. 100 k.p.c.

Małoletnia pozwana K. S. przegrała w całości postępowanie apelacyjne, zatem co do zasady zgodnie z art. 98 k.p.c. winna ona zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania. Zważywszy jednak na przedmiot niniejszego postępowania, oraz fakt iż pozwana poza świadczeniami alimentacyjnymi nie uzyskuje żadnych dochodów i nie posiada majątku za uzasadnione Sąd Okręgowy uznał zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c. i nie obciążanie jej w ogóle kosztami postępowania apelacyjnego na rzecz powoda .

Rozliczając zaś koszty postępowania apelacyjnego pomiędzy powodem a pozwanym D. S. (1) stosownie do przepisu art. 100 k.p.c. Sąd uwzględnił, iż apelujący pozwany wygrał ten etap postępowania w 39% (1340 : 3500- taka była bowiem wartość roszczenia skierowanego przeciwko D. S. (1)).

A skoro tak to powód, który nie wykazał aby poniósł jakiegokolwiek koszty na tym etapie winien zwrócić pozwanemu 39% poniesionych przez niego kosztów, na które złożyły się koszty zastępstwa prawnego, których wysokość ustalona została w oparciu o par. 10 ust. 1 pkt. 1 w. zw. z par. 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800) na kwotę 450zł. zatem , 39% z 450zł. stanowi 175,5 zł.

SSR (del) Małgorzata Wojciechowska SSO Mariusz Broda SSO Elżbieta Ciesielska